

СКЪЛПАТА ГОСТЕНКА

Единственото богатство на дѣдо Илия и баба Мария бѣха: кравата и магаричката. Кравата ги блажеше, а магаричката ги топлѣше.

Двамата старци имаха и цѣлѣ роякъ дребни внучета. По цѣлѣ день малкото имѣ дворче не стихваше отъ пѣснитѣ и виковетѣ имѣ. Баба Мария гощаваше внучетата си съ млѣкце, а дѣдо Илия ги ездѣше на магаричката.

Магаричката бѣше едра, здрава, като конь. Винаги тя домѣкваше много повече дърва отъ гората, отколкото другитѣ нейни побратими и посестрими. И никога никѣде не се запѣваше, както правѣха другитѣ магарета. Затова, макаръ и на нѣколко пѣти да предлагаха на стареца много пари за нея, не даваше дума да се каже.

— Какво, да я продамъ ли! — отговаряше той. — Че вие луди ли сте, бе хора? Безъ нея, азъ и бабичката ми, трѣбва да измремъ зимно време отъ студъ. Ами внучетата ми! Тѣ

какво ще правятъ безъ магаричката, като всѣки день, щомъ дойдатъ у дома, първата имѣ дума е: „Тука ли си е, дѣдо, магаричката? Върна ли се отъ гората?“ Та за проданъ не даваше да се издума старецътъ.

А мнозина бѣха хвърлили око на магаричката. Всички отъ махалата, пѣкъ и отъ града, я сочеха съ прѣстъ. Това повдигаше доста гордостъта на дѣда Илия. Затова, когато се връщаше понѣкога отъ гората, нарочно минаваше изъ пазара, хемъ да видятъ дървата, хемъ да види, какъ хората хвърлятъ завистливо око на добичето му.

— Хей, хора, — мислѣше си въ това време старецътъ, — хубаво животното е, хващатъ ви го очитѣ, но питате ли, колко грижи полагамъ около него. Колко мѣжи и трудъ ми струва то!

Наистина, едва ли имаше другъ човѣкъ да гледа така бащински добичето си. Ще се дигне още въ зори, ще го чисти, ще го реши,